

Nummer 3	1. Februar 1908.	57. Aargang

Omvendelse — Præstedømmet.

Tale af Præsident Joseph F. Smith, holdt i et Præstedømsmøde i Liberty Stav, Mandagen den 28. Oktober 1907.

Den eneste Ting, som synes at være uheldig for os i de fleste Møder er, at der er Mangel paa Plads. Det var ønskeligt, om Huset havde været større, men vi møde de samme Forhold, næsten hvorsomhelst vi komme. Det er beregnet, at Logan Tabernakel har bekvemme Siddepladser for 2,000 Personer, men efter hvad jeg blev fortalt, var der igaar Aftes fremmødt 2,350, hvoraf flere maatte staa, som her ogsaa er Tilfældet i Aften; og det er vanskeligt at sige, om denne Mangel nogensinde vil blive afhjulpen.

Jeg bivaanede Logan Konferencen iforgaars og igaar, og igaar Formiddags talte jeg til Studenterne af Brigham Young Kollegium, omtrent 700 unge Mænd og Kvinder, hvis Forældre for det meste tilhøre Kirken; dog er der faa Studenter af dette Kollegium, som tilhøre Forældre udenfor Kirken. Med disse 700 Børn og deres Forældre blev Høresalen godt og vel fyldt. Lørdag Eftermiddag og tre Gange igaar talte jeg til Folket.

Medens jeg har siddet her iaften, har jeg følt til at ville læse lidt af Herrens Ord, som er nedskrevet i Pagtens Bog. Jeg formoder at være berettiget til at tro, at enhver Mand, naar han hører min Tale, er fuldkommen bekendt med den Bog og dens Indhold, hvilket er Tilfældet med mig. Denne Bog indeholder Herrens Ord til Jesu Kristi

Kirke af Sidste-Dages Hellige, formedelst Profeten Joseph Smiths Medvirken. Herren talte gennem ham, og denne Bog indeholder nogle store Sandheder i Forbindelse med dette Sidste-Dages Værk, som ethvert Medlem af Kirken og i Særdeleshed alle, som ere iklædte med Præstedømmet, burde gøre sig bekendte med. Jeg vil her læse en Del eller maaske det hele af det 1. Kap. i Pagtens Bog:

„Horer, o I min Kirkes Folk, siger hans Røst, som bor i det Høje, og hvis Ojne ere over alle Mennesker; ja, sandelig siger jeg, Hører I Folk langt borte, og I, som ere paa Oerne i Havet, lytter tilsammen.

Thi sandelig Herrens Røst lyder til alle Mennesker, og ingen skal kunne undfly, og der er intet Øje, som jo skal se, ej heller noget Øre, som jo skal høre, ej heller Hjærte, som jo skal gennemtrænges.

Og de Ulydige skulle vorde gennemstungne af megen Sorg; thi deres onde Gerninger skulle udtales ovenpaa Husene, deres hemmelige Gerninger skulle aabenbares.

Og en Advarsels Røst skal lyde til alle Folk ved mine Disciples Mund, som jeg har udvalgt i disse sidste Dage.

Og de skulle gaa ud, og ingen skal forhindre dem; thi jeg, Herren, har befalet dem at gaa.

Ser, dette er en Fuldmagt fra mig, mine Tjeneres Fuldmagt og min Fortale til mine Befalingers Bog, som jeg har givet dem at kundgøre for eder, o I Jordens Indvaanere.

Derfor frygter og skælver, o I Folk; thi hvad jeg, Herren, har heri forordnet dem, skal fuldbyrdes.

Og sandelig siger jeg eder, at til dem, der gaa ud og bære dette Budskab til Jordens Indvaanere, er givet Magt til at sætte i Ban, baade paa Jorden og i Himlene, de Vantro og Genstridige;

Ja, sandelig, at besegle dem til den Dag, da Guds Vrede skal udøses uden Maal over de Ugudelige;

Indtil den Dag, da Herren skal komme at gengælde ethvert Menneske efter sine Gerninger og tilmaale enhver med det Maal, hvormed han har tilmaalet sine Medmennesker.

Derfor lyder Herrens Røst til Jordens Ender, saa at alle kunne høre, som ville høre.

Bereder eder! bereder eder for det, som skal komme; thi Herren er nær;

Herrens Vrede er optændt, hans Sværd er drukkent i Himlen, og det skal falde paa Jordens Indvaanere.

Og Herrens Arm skal aabenbares. Og Dagen kommer, da de, som ikke ville høre Herrens Røst, ej heller hans Tjeneres Røst, ej heller give Agt paa Profeternes eller Apostlenes Ord, skulle udryddes af Folket;

Thi de ere afvegne fra mine Skikke, og have gjort min evige Pagt til intet;

De søge ikke Herren for at indføre hans Retfærdighed, men enhver vandrer paa sin egen Vej, og efter sin egen Guds Billede, hvis Billede er i Verdens Lignelse, og hvis Væsen er en Afguds Væsen, der vorder gammelt og skal forgaa i Babylon, ja Babylon den Store, der skal falde.

Hvorfor jeg, Herren, idet jeg vidste hvad Ulykker, der skulde ramme Jordens Indvaanere, kaldte min Tjener Joseph Smith den yngre, talede til ham fra Himlen, og gav ham Befalinger;

Tror og antager enhver Mand, naar han hører min Røst, samt enhver Mand, der bærer det hellige Præstedømme i Jesu Kristi Kirke af

Sidste-Dages Hellige, disse Ord? jeg er vis paa, at nogle gøre det, og i Sandhed mange, og det vilde ikke være urigtigt at antage, at alle, som ere her tilstede, i Virkeligheden have annammet denne Sandhed.

(Det foregaaende 17. V. blev atter læst).

Og jeg befalede ligeledes andre, at de skulde forkynde disse Ting for Verden, og alt dette for at opfylde, hvad som er skrevet ved Profeterne:

De Skrøbelige af denne Verden, skulle opstaa og nedbryde de Mægtige og Vældige, at Mennesker ikke skulle give Raad til deres Medmennesker eller holde Kød for sin Arm,

Men at hvert Menneske maatte kunde tale i Guds, Herrens Navn, hans, som er Verdens Frelser;

Paa det at Tro maatte tiltage paa Jorden;

At min evige Pagt maatte blive oprettet;

At mit Evangelies Fylde maatte blive forkyndt ved de Svage og Enfoldige helt til Jordens Ender, ja for Konger og Regenter.

Ser, jeg er Gud, og har talet det; disse Befalinger ere mine og bleve givne mine Tjenere i deres Skrøbelighed, efter deres Talemaade, at de maatte kunne forstaa dem,

Og dersom de fore vild, det maatte tilkendegives dem;

Og at saafremt de søgte Visdom, de da maatte blive underviste:

Og dersom de syndede, de maatte blive revsede, paa det de maatte omvende sig:

Og saafremt de vare ydmyge, de da maatte blive styrkede og velsignede fra det Høje og erholde Kundskab fra Tid til anden:

Og at min Tjener Joseph Smith, efter at have modtaget Nephiternes Optegnelser, maatte have Magt til at oversætte Mormons Bog formedelst Guds Naade og Kraft;

Og ligeledes at de, til hvem disse Befalinger bleve givne, maatte have Magt til at lægge Grundvolden til denne Kirke og bringe den ud af Mulm og Mørke; den eneste sande og levende Kirke paa hele Jordens Kreds, hvori jeg, Herren, har Velbehagelighed; dette siger jeg om Kirken som et Hele, og ikke om dens enkelte Medlemmer,

Thi jeg, Herren, kan ikke se paa Synd med den ringeste Eftergivenhed;

Ikke desto mindre, den, som omvender sig og efterkommer Herrens Befalinger, skal tilgives;

Og den, som ikke omvender sig, ham skal fratages endogsaa det Lys, som han har modtaget; thi min Aand skal ikke trætte med Mennesket evindeligen, siger Hærskarernes Herre.

Og atter, sandelig siger jeg eder, o I Jordens Indvaanere, jeg, Herren, er villig til at kundgjøre disse Ting for alt Kjød.

Thi jeg anser ikke Personer, og vil, at alle Mennesker skulle vide, at Dagen kommer hasteligen; Timen er ikke endnu, men er nær forhaanden, da Fred skal borttages fra Jorden, og Djævelen skal have Magt over sit eget Herredomme;

Og Herren skal have Magt over sine Hellige: han skal regere i deres Midte og vil komme ned at fuldbyrde Straf paa Idumæa, eller Verden.

Ransager disse Befalinger, thi de ere sande og trofaste, og de Profetier og Forjættelser, som ere i dem, skulle alle vorde opfyldte.

Hvad jeg, Herren, har talet, har jeg talet, jeg undskylder mig ikke: og endskjøndt Himlen og Jorden forgaar, skal mit Ord, enten ved min egen Røst eller ved mine Tjeneres, thi det er det samme, dog ikke forgaa;

Thi ser og giver Agt: Herren er Gud, og Aanden bærer Vidnesbyrd, og Vidnesbyrdet er sandt, og Sandheden bestaar evindelig, Amen."

Jeg haaber, at I undskylder mig, at jeg har læst hele Kapitlet. Enhver af Eder kan læse det hjemme ved Lejlighed, enten alene eller for Eders Familier; I, saavel som jeg, kunne studere og overveje det, og hver Gang det læses med et oprigtigt Hjærte, søgende efter Sandheden, vil uden Tvivl disse Ord, Herrens Aabenbaringer, som denne herlige Bog indeholder, bringe et stærkere Lys over Eder; en stærkere Indflydelse og et kraftigere Vidnesbyrd fra Guds Aand vil komme til Eder, hver Gang I læse det; hvis dette ikke sker, da ere I forskellige fra mig, thi for hver Gang jeg læser disse Aabenbaringer, forekomme de mig tydeligere og mere opklarede, og de tiltale min Fornuft og Forstand som et af de kraftigste Vidnesbyrd for, at Gud har talet gennem sin Tjener Profeten Joseph i de sidste Dage. Jeg tror ethvert af disse Ord, og hvorledes kunne I og jeg gøre anderledes? Er det sandt, at Gud har aabenbaret sig? Er dette Herrens Ord? Hvem tør med Vidende sige det modsatte? Hvem kan sige andet, end at det leder til det, som er godt, og mod det rette, og henviser til Guds Straffedomme, der skulle udgydes over Babylon, samt til de Velsignelser, som skulle komme over dem, som ikke ere genstridige, men som ere lydige og ville annamme Sandheden? Hvem tør sige, at det ikke er af Gud, eller at det ikke er sandt? Hvis I have en lille Smule af Intilligens, da forekommer det mig, at I maatte kunne indse, at dette oplæste Kapitel er fuldstændig i sin Orden, — til Menneskeslægtens Vel og i det hele taget beregnet paa at forbedre Forholdene i Verden. — Det henviser til den Kendsgerning, at Gud udfører sit eget Arbejde; at han har Kommunikation med Mennesker og aabenbarer sin Villie og meddeler sin Fuldmagt til de svage og skrøbelige i Verden, paadet at de kunne „tilintetgøre de forstandiges Forstand" og være dygtiggjorte til at kæmpe mod Synd og Vildfarelse. Er det ikke hvad dette Værk udfører? Og har det ikke, tiltrods for den bitreste Modstand, vokset og udbredt sig lige fra Begyndelsen?

„Mormonismen"s Tiltagen.

Jeg spørger Eder, som intelligente Mænd, I, som bærer Guds Søns Præstedømme, har der været en Dag eller Time, siden Kirkens Organisation med 6 Medlemmer, i Aaret 1830, uden at den gradvis, vedvarende og utrættelig er gaaet fremad? Hvem har for et Øjeblik standset dens Fremgang? Hele Verden er imod den, og ivrige Modstandere have fremmødt med al deres Kraft og Energi for at omstøde den; og al den Visdom, Kløgt og List, som vore ugudelige Fjender kunne optænke, er bleven anvendt mod dens Fremskriden. De have forsøgt at standse dens stadige Marsch og at tilintetgøre den, men det bliver som Herren siger: „Jeg har givet en Forordning, som mit Folk skal forstaa: Hvis de lytte til mine Raad, som jeg vil give dem, se, da skulle de, — thi jeg har forordnet det — fra denne Stund af, og for stedse,

. . . . være mine Fjender overlegne, ... og de skulde aldrig ophøre med at have Fremgang".

Kirken vokser, trives og spreder sig ud over Landet; vi slaa os ikke til Ro med at have udstrakt vore Hjem, i Mexico mod Syd og Canada mod Nord, og i de omkringliggende Stater og Territorier: Wyoming og Colorado mod Øst, Arizona og New Mexico mod Syd, Nevada mod Vest og Idaho, Montana og Oregon mod Nord, men vi flytte ind i Staten California og anlægge Kolonier der. Jeg har altid følt mig lidt bekymret ved at se, at vort Folk drog saa langt bort fra Utah for at danne sig nye Hjem, da der endnu er saa megen Plads for Udvikling i Utah og dens Omgivelser, hvor vi endnu en Tidlang kunne forfremmes og formeres og udvide og forstørre vore Nabostave; men alligevel trække de ud og danne Nybygder paa den anden Side af Sierra-Nevada Bjergene. Jeg formoder, at vi om ikke ret længe ville anlægge Stave paa Øerne i Havet og i fjerntliggende Lande, og om en Tid vil det blive nødvendigt at opføre Templer i andre Lande for at imødekomme vort Folks Trang og formindske Rejseudgifterne ved at komme til disse Steder, hvor de kunne udføre det Arbejde, som Herren fordrer af dem til deres Afdødes Forløsning og Frelse. Jeg antager, at alt dette vil ske, uanset hvad Verden tænker om det, eftersom Gud har sagt det og selv staar ved Roret, og det er ifølge hans Øjemed og Anordninger med hans Folk, thi hans Hensigter ville fuldbyrdes og kunne ikke rokkes. Den største Modstand eller Hindring, som Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige nogensinde har mødt her i Verden, er Ligegyldighed, Kulde og Mangel paa Forstand og Tro blandt de Sidste-Dages Hellige indbyrdes. Verdens Modstand i at forhindre Værkets Fremgang har kun hjulpet til og paaskyndet dets Opbyggelse og Forfremmelse. Og dette er i Overensstemmelse med Guds Ord: „Intet Redskab, som er dannet imod dig, skal lykkes, og hver Tunge, som staar op imod dig i Dommen, skal du fordømme; denne er Herrens Tjeneres Arv, og deres Retfærdighed af mig, siger Herren". (Es. 54: 17.).

Værket forfremmes som Kundskaben tiltager.

Dette Værk vil rulle hurtigere fremad eftersom vi tiltage i Kundskab om Evangeliet og blive mere bekendte med Herrens Ord, ved at annamme det i vore Hjærter, efterleve det i Aand og Sandhed og underkaste os dets Vejledning uden Tvivl, Vaklen eller Frygt, „thi den, som tvivler," siger Jakob, „er ligesom en Havsbølge, der røres og drives af Vejret". (Jak. 1: 6.). Han er en tvesindet Mand og ustadig i alle sine Veje, har intet Formaal og har ingen fast Overbevisning. Han har endnu ikke naaet til det Punkt, at han er beredvillig til at opofre sig selv, sit Liv og alt, hvad han ejer i denne Verden, for Guds Sag, og hans Riges Opbyggelse paa Jorden. Han er maaske ikke beredt til

at gøre disse Opofrelser for Menneskeslægtens Frelse og derved være et Middel til at anspore dem til Omvendelse og at søge efter Evangeliets Lys, og han fattes Tro og Forstand paa Nødvendigheden af dette Arbejde. Vi have Mænd i vor Midte, som tilhøre den Klasse, om hvem Herren siger: „De søge ikke Herren for at opbygge hans Retfærdighed, men enhver vandrer paa sin egen Vej". Dette kan i en større eller mindre Grad anvendes paa nogle, der bekende sig for at være Sidste-Dages Hellige — skønt de ikke ere mange — men desværre er der alligevel alt for mange af dem. Om der ikke var mere end een af denne Slags, da var der dog een for meget. Men der er flere end een, til hvem dette Skriftsted sigter. De søge ikke Herren og hans Retfærdighed. Nogle have fæstet deres Hjærte ved Rigdom, andre have bygget smukke Hjem og erhvervet sig meget Land som deres højeste Ideal og overhovedet tragtet efter de jordiske Ting fremfor det, der hører Herren til. De have ikke været villige til at sætte ham højest i deres Tanker. Alt, hvad der kommer i Modsætning til deres timelige Interesser, maa tilsidesættes. De tillade deres Begærlighed og Ønsker at bestemme, hvorvidt de kunne være istand til at fremme Herrens Sag, og hvis hans Tjeneste skulde modsætte sig Forfremmelsen af deres personlige Interesser, da maa Herren og hans Værd ikke tages i Betragtning, men tilsidesættes. De føle, at de maa først og fremmest føje deres timelige Krav og siden efter tjene Herren. Dette er ikke ifølge Evangeliets Aand. Jesus sagde: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillægges Eder". (Matt. 6: 33.). Mange af vort Folk have ikke Tro og Mod nok til at antage denne Lærdom, og jeg er bange for, at nogle af os tro det er bedst først at søge vor egen Interesse og Forfremmelse og dernæst Guds Rige og hans Retfærdighed. Dette forekommer altfor ofte blandt nogle af Israels Ældster. Jeg siger nu ikke, at dette er Tilfældet med Eder; og jeg er ikke her for at fremføre nogen Beskyldning mod Eder eller for at dadle eller misbillige nogen af mine Brødre; nej, ingenlunde. Jeg ønsker og haaber, at der ikke findes en Mand i denne Forsamling, hvortil disse udtalte Ord kunne passe; men skulde der være, da forandrer eller tilbagekalder jeg ikke, hvad jeg har sagt. Lader det anvendes, hvor det passer. Jeg haaber, det ikke kan anvendes paa hverken Eder eller mig selv, og jeg ønsker af ganske Hjærte, at jeg maatte være saa langt fremskreden, at min egen Villie, mine egne Følelser og Interesser ikke skulle tage Fortrinet for Guds Rige og hans Retfærdighed. (Fortsættes.)

Tankesprog. Naar en Mand praler af hvad han forhen har gjort, og af hvad han agter at gøre, da kan man i Regelen være sikker paa, at hans nærværende Beskæftigelse ikke er af stor Betydning.

En glad Sindsstemning.

En af de største Velsignelser, som et Menneske her i Livet kan være i Besiddelse af, er et muntert og tilfreds Sind. Det er en Fornøjelse, at omgaas en Person, som altid er omgiven af en sollys og behagelig Atmosfære; En, der har et venligt Ord at give til alle dem, han kommer i Berørelse med. Det er umuligt at omgaas en saadan Person, uden mere eller mindre at deltage af den samme gode Indflydelse. Og naar vi skilles, da føle vi i Virkeligheden, at vi have høstet Gavn af hans Nærværelse.

Nu mine kære Venner, have I nogensinde betænkt, at enhver af Eder er een, der hjælper til at udgøre den store Menneskehed, og at det er enhvers Pligt, at glæde andre ved deres Venlighed og behagelige Optræden? Egennyttig er i Sandhed den Person, som gør sig tilgode af andres muntre og glade Sindsstemning, men er uvillig til at gengælde det samme til sine Samfundsfæller. Han er lig den, der altid er villig til at modtage Gaver, men aldrig vil give noget tilbage, en saadan er set ned paa, som en gemen og gnieragtig Person. Paa samme Maade er den, der aldrig taler venlige Ord, eller forsømmer at opmuntre sine Medmennesker paa deres tornebestrøede Vej, ogsaa en Gnier, ja endog i en dybere Forstand end den, som tilbageholder substantielle Midler. Den, som er bleven saa tvær og vranten, at han ikke kan tale venlige Ord eller vise et behageligt Udseende skader ikke alene andre, men han skader ogsaa sig selv.

Det lønner sig at være munter og glad, selv om det koster lidt Anstrengelse for at være det. Ved stadig at bestræbe os for at overvinde og undertvinge en sur og ubehagelig Sindsbeskaffenhed, hvis man er saa uheldig at besidde en saadan, forøge vi vor Karakterstyrke, og det bevirker, at vort Selskab er afholdt af dem, som vi møde paa vor Vandring gennem Livet. Men paa samme Tid, medens vi ere muntre og elskværdige i vor Vandel, burde vi ikke gaa til Yderligheder, thi et Karaktertræk som er overdrevent er i Almindelighed meget paataget, og af alle foragtelige Ting er en Hykler en af de værste. Vær munter og behagelig, og paa samme Tid vær dig selv; vær naturlig.

Francis M. Shafer, Moab, Utah.

Tankesprog. Det var med stor Visdom at Romerne holdt Mod og Dyd som ensbetydende, thi der er i Virkeligheden ingen Dyd som med Rette kan kaldes saadan, uden at vi besejre os selv; og hvad som intet koster er af intet Værd. De Maitre.

— En lille Forseelse gjort mod andre er en stor Skade til os selv.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Lørdag den 1. Februar 1908.

Tiendeloven.

Herren har kundgjort Princippet eller Loven om Tiende, for at Kirkens Autoriteter kunne have de nødvendige Midler-ihænde til at fremme hans Værk her paa Jorden, thi hans Rige indbefatter saavel de materielle som de aandelige Ting. Det har været saaledes fra de tidligste Dage, ja i alle Tidsperioder, og naar Guds Evangelium har været forkyndt af hans inspirerede og dertil bemyndigede Tjenere, har denne eller en lignende Lov været i Kraft. I Bibelen og i Særdeleshed i det gamle Testamente læse vi paa forskellige Steder om Overholdelsen af denne Lov blandt Guds Folk i Israel. Vi læse saaledes i 1. Moseb. 14. Kap. 20. V., at Abraham betalte Tiende af alt til Kong Melchizedek, som var den højeste Guds Præst, og dette viser, at han var den Mand, som var udkaaret til at modtage Tienden. Der er flere Steder, hvor dette Princip omtales, hvor det vises, at det blev givet som en Befaling, f. Eks. 3. Moseb. 27:30—32; 5. Moseb. 14:22; i Mal. 3: 5.—10. læse vi, at Folket i de Dage bedrog Gud, og naar Spørgsmaalet blev givet, hvori de bedrog ham, svarede han dem med Ord, som ikke saa let kunde misforstaaes: „Med Tienden og Afgiften", og han fortsætter sigende: „I ere ved min Forbandelse forbandede, fordi I berøvede mig; ja, det ganske Folk. Fører al Tienden til mit Forraadshus, og lader Spise være i mit Hus, og lader dem dog prøve mig derved, sagde den Herre Zebaoth; om jeg ikke skal aabne eder Himmelens Sluser og udgyde eder Velsignelse, indtil I have ikke nok at tage udi". I disse Vers omtales baade en Velsignelse og en Forbandelse. Velsignelsen, som er udlovet, siger at dersom de ville efterkomme denne Lov, da vil Gud aabne Himmelens Sluser og udgyde sine Velsignelser over dem i Overmaal; men han siger ogsaa, at en Forbandelse hviler over dem, fordi de nægtede at efterkomme denne Befaling.

Naar vi nu iagttage Guds Handlemaade med hans Folk til alle Tider, da finde vi ikke alene i dette, men i alle Tilfælde, at naar han har givet en Lov eller Befaling til sit Folk, da har Efterlevelse af denne haft Velsignelser i sit Skjold, hvorimod hvis den ikke er bleven overholdt, har den bragt Forbandelse over Folket formedelst deres Ulydighed.

Otte Aar efter Kirkens Organisation modtog Profeten Joseph Smith en Aabenbaring angaaende Tiende, som findes i Pagtens Bog 119. Kap.,

hvori det tilkendegives ham, hvad Gud forventer af de Sidste-Dages Hellige i denne Uddeling. Deri lære vi, at alle skulde betale en Tiendedel af alle deres aarlige Indkomster. Her er ikke Tale om enten de ere fattige eller rige; enten Indtægterne ere store eller smaa, men at Gud forventer af sit Folk at de fuldtud efterkommer denne Lov og Befaling. Vi finde nedskrevet i det 6. Vers i samme Aabenbaring de følgende Ord: „Og jeg siger eder, om I mit Folk ikke iagttage denne Lov og holde den hellig og formedelst denne Lov helliggøre Zions Land for mig, saa at mine Skikke og mine Rette maa holdes derpaa, at det kan være saare helligt, se, sandelig siger jeg eder, det skal ikke være et Zions Land for eder".

Disse Ord bleve udtalte af Gud til hans Folk, gennem hans Profet, for omtrent 70 Aar siden, og der har siden den Tid været god Lejlighed til at iagttage om de ere sande eller ikke. Og hvad finde vi? Jo, vi have set, at Guds Velsignelse har hvilet over dem, som have vist Lydighed mod denne Lov. Til disse har det været et Zions Land; men mange af dem derimod, som have vist Ulydighed til denne Lov, have senere, som er udtalt i det 5. Vers i omtalte Kapitel, vist sig at være uværdige, og ere nu ikke talte blandt Guds Folk. Ved deres Ulydighed have de fremkaldt en retfærdig Faders Vrede, fra ham, hvis kæreste Ønske er at frelse sine Børn, og i hvilket Øjemed han har udsendt sine Tjenere, og til dem meddelt sine Befalinger, der, hvis de efterleves, vil bringe evig Frelse og Ophøjelse i hans Rige. Men bliver de forkastede da medfører det Forbandelse.

Ingen Mennesker have større Grund til at være mere taknemmelige til Gud end de Sidste-Dages Hellige, thi vi have faaet Øjnene opladte for Sandheden. Vi kendte den gode Hyrdes Røst, og naar hans bemyndigede Tjenere bare deres Vidnesbyrd angaaende Evangeliets Gengivelse, da forstode vi, formedelst Guds Inspiration at det var Sandheden, og at disse Sendebud vare i Sandhed Herrens Tjenere. Vor Tro vistes i vore Gerninger, idet vi modtog Daab til vore Synders Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Og i alt, som vi have udført i Oprigtighed, har det vist sig, at Gud har været sine Løfter tro. Ligesaa kunne vi forvente han vil være mod os overfor Efterlevelsen af Tiendeloven og i Udøvelsen af ethvert andet Princip, som han har givet til vor Gavn og Vejledning.

Det er klart at Tiendeloven blev given for at tilvejebringe de nødvendige og uundværlige timelige Midler til Guds Værks Opbyggelse, men paa samme Tid blev den ligeledes given til Menneskenes Velsignelse med en Forjættelse, og denne vil ingenlunde udeblive. Da vi nu af Erfaring saavel som gennem Guds aabenbarede Ord til hans Folk have lært at kende, at Guds Velsignelse følger dem, som efterleve denne Lov, burde vi da ikke, hvis vi i det forbigangne have været sløve og

ligegyldige i at betale vor fulde Tiende, omvende os fra vor Ligegyldighed, samt vise i vor Gerning at vi have Tro og Tillid til Gud og hans Bud? Ved at efterleve dette herlige Selvopofrelsens Princip, som har Guds Velsignelse til Følge i baade timelig og aandelig Henseende, berede vi os selv et Zion, og vi ville omsider sande Poetens Ord, at:

„Offer og streng Lydighed
Gi'r Ære og Udødelighed".

Maatte det stedse være de Sidste-Dages Helliges Higen og Tragten, at lære at kende Herrens Vej og vandre paa den. — S. R.

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Ældster fra Utah ankom til København den 16. Januar og beskikkes til at arbejde i de efternævnte Konferencer:

David O. Nielsen fra Hyrum og Niels Petersen fra Elwood, til Aalborg Konference;

Isaac A. Jensen fra Brigham City og Orson A. Garff fra Draper, til Aarhus Konference;

Moses P. Jørgensen fra Logan og James R. Ware fra Monroe, til Kristiania Konference;

Alfred A. Johansen fra Brigham City og James J. Larsen fra Logan, til København Konference.

Vi ønske dem alle hjertelig Velkommen!

Forflyttelse.

Olaf F. Olsen fra Bergen til Københavns Konference;

Alfred Hansen fra Trondhjem til Kristiania Konference;

Lawrence C. Wall fra Trondhjem til Aalborg Konference.

Afløsning. Efter et hæderligt udført Arbejde løses følgende Ældster fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien. De afrejste med Dampskibet „Canada" fra Liverpool den 23. Januar:

Jens A. Andersen fra Aarhus til Harrisville;

Hans G. Johnsen fra København til Deweyville;

Richard J. Andersen fra København til Geneva;

Peter J. Petersen fra København til Brigham City.

Vi ønske dem alle en behagelig Hjemrejse.

Dødsfald.

Signe Sørensen af 6. Ward, Logan, Utah, afgik ved Døden den 2. Januar og blev begravet Mandag den 6. Hun var født i Christiania, Norge 1880 og emigrerede til Zion 1890. Hun fristede den sørgelige

Skæbne at dø kort Tid før sit Bryllup med Doktor L. D. Pfouts, Salt Lake. Hun blev stedet til Hvile i Bryllupsdragten. Hendes Broder Alfred Sørensen er paa Mission i Norge. Familien begræder Adskillelsen fra en god Datter og Sidste-Dages Hellig.

Hvad er „Kristi Kirke"?

Naar den forvildede Jagttager betragter Kristendommens modstridende Sekter, med deres store Forskellighed i Læresætninger, Former, Ordinanser, Ceremonier, Kostumer, Krav, Theorier og Aander, da fremkommer dette Spørgsmaal i hans Tanker: „Kan denne uregelmæssige gærende Masse være Kristi Kirke?" Og idet han veed, at „Gud er ikke Forvirringens, men Fredens Gud," (1. Kor. 14:33.) at Gud selv er en Enhed, at hans Sandheder stemme overens og at hans Aand leder til „Enhed i Troen", da kommer dette fornuftige og afgørende Svar til ham: „Nej!" Derefter fremstaar selvfølgelig det næste Spørgsmaal: „Hvilken af alle disse forskellige Sekter og Trosbekendelser kan med Rette kaldes Jesu Kristi Kirke"? At intet tilfredsstillende Svar erholdes af den oprigtige Spørger vises gennem Erfaring.

Der ere adskillige religiøse Partier, som gøre Krav paa at være af guddommelig Oprindelse, og nogle paastaa endog, at de stamme direkte fra den oprindelige kristne Kirke. Men naar deres Paastand bliver nøjagtig undersøgt, da viser det sig, at de mangle en solid Grundvold. Ligesaa naar de sammenligne sig med den Kirke, der beskrives i det nye Testamente, som de alle paaberaabe sig at have til Rettesnor, da bliver Forskellen saa stor, at en rettænkende Person forbavses over de Forsøg, som gøres af disse Sekter, paa at tilegne sig en saadan Benævnelse. De store Udskejelser, som enhver af Nutidens Kirker have gjort fra den oprindelige Organisation, ere saa iøjnefaldende, at en Del gudhengivne Mænd og Kvinder, der ønske at bibeholde den Tanke, at Jesu Kristi Kirke uafbrudt har vedblevet at eksistere paa Jorden fra det 1. Aarhundrede til nærværende Tid, have indbildt sig, at Kirken er et usynligt Legeme eller Bygning, dannet af alle sande Kristus-Troende fra alle de utallige synlige Samfund, og at disse Troende ere „levende Stene i Herrens Tempel."

Lader os undersøge disse tre Forudsætninger:

1) At alle religiøse Samfund, der paastaa at tro paa Kristus ere Lemmer af den ene store Kirke. 2) At en af de ældste kirkelige Organisationer er en Fortsættelse af den Kirke, som Frelseren og hans Apostler oprettede. 3) At Kirken er sammensat af oprigtige Troende overalt, uden Hensyn til hvilken Sekt de tilhøre.

For at gøre det forstaaeligt for alle upartiske og fordomsfrie Mennesker vil det være nødvendigt at fremhæve Kendetegnene paa den op-

rindelige kristne Kirke. Og det vil indrømmes, at den eneste tilfredsstillende Maade at gøre dette paa, vil være at henvise til det nye Testamente, som er almindelig antagen af Kristenheden som en Rettesnor. Vi ville benytte os af den almindelig antagne Oversættelse deraf, da den har en mere almen Anerkendelse end nogen af de andre Oversættelser. Til at begynde med, ville vi besvare det Spørgsmaal, om Kristus virkelig oprettede en Kirke; thi der ere nogle, der paaberaabe sig, at være Kristne, som betvivle dette Faktum.

Da Kristus gav Peter og de andre Apostler „Himmeriges Riges Nøgler," sagde han til Peter: „Paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed." (Matt. 16:18.) Vi ville ikke her drøfte hvad Meningen med denne Klippe var, men vil blot paapege den Kendsgerning, at Kristus sagde, at han vilde „bygge sin Menighed." Idet han senere lærte sine Desciple hvorledes de skulde behandle Overtrædere, især dem i deres egen Midte, som skulde besøges og irettesættes ved to eller tre Vidners Mund, siger han: „Men hører han dem ikke, da sig Menigheden det; men hører han ikke Menigheden, da skal han være for dig ligesom en Hedning og Tolder." (Matt. 18:17.) Dette henviser tydeligt til en organiseret Menighed, som af Kristus var bygget paa den omtalte Klippe.

Grundvolden til denne Menighed eller Kirke omtales i Ef. 2:20. som følger: „Opbyggede paa Apostlernes og Profeternes Grundvold, saa Jesus Kristus selv er Hovedhjørnestenen; paa hvilken den ganske Bygning sammenføjet vokser til et helligt Tempel i Herren." I en anden Beskrivelse over Kirken ligner Paulus den ved et menneskeligt Legeme og siger: „Men nu er der vel mange Lemmer, dog kun et Legeme," at enhver Legemsdel er væsentlig til Legemets Velvære, og at „Gud har sat Lemmerne, ethvert af dem, i Legemet, eftersom han vilde." „Øjet kan ikke sige til Haanden: Jeg har dig ikke behov, eller atter Hovedet til Fødderne: Jeg har eder ikke behov " Og han fortsætter og siger: „Gud har sat i Menigheden først Apostler, for det andet Profeter, for det tredje Lærere, dernæst dem, som gøre kraftige Gerninger, derefter dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal." (1. Kor. 12. Kap.) Det vil heraf ses, at det var Gud, som indsatte disse i Kirken; at de vare Dele af Kristi Legeme, og den ene Del kan ikke sige til en anden: jeg har dig ikke behov."

Vi læse i Pauli Brev til de Efeser, 4. Kap. 11—16. V. at Kristus indsatte disse Embedsmænd i Kirken; og Hensigten dermed var at Menigheden skulde „naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkendelse," saa at ikke Medlemmerne skulde „tumle som Bølger og omdrives af enhver Lærdoms Vejr". De vare „til de Helliges fuldkomne Beredelse," saavel som „til Embedets Forvaltning", og det var væsentligt at de skulde være i og med Kirken, paa det „at det ganske Legeme" kunde

blive „sammenføjet og sammenheftet ved alle Forbindelsens Led." Disse og mange flere Skriftsteder i det nye Testamente, som kunne anføres, beviser, at Kristus oprettede Kirken som en Organisation, et levende Samfund, med Styrere, Embedsmænd, Ordinanser, Gaver og Kræfter for dets egen Regulering, og han selv var Kirkens levende Hoved. Ligeledes at den bestod af Medlemmer, som havde „een Herre, een Tro, een Daab;" saaledes var der „eet Legeme og een Aand og eet Haab i deres Kald."

Dette var fordi de ikke havde annammet mere end een Lære, havde troet paa Jesus Kristus af Nazareth, omvendt sig fra deres Synder og blevne døbte i Vand til deres Synders Forladelse, (Se Ap. G. 2:37. 38.) og ved Haandspaalæggelse af Apostlerne eller andre bemyndigede Embedsmænd modtoge de den Helligaands Gave. (Ap. G. 8:12—17.). Ved at de „alle vare døbte i een Aand til at være eet Legeme" bleve de Medlemmer af Jesu Kristi Kirke, og bleve meddelagtige i de aandelige Gaver, som er omtalt i 1. Kor. 12. Kap.

Dette var den Slags Kirke, som Jesus oprettede; et organiseret Samfund og ikke blot et adspredt Antal Troende, der bleve overladte til sig selv med deres egne Begreber, Forestillinger, Planer og Ceremonier. Hans Kirke var styret og reguleret gennem den Helligaand af inspirerede Apostler, Profeter og andre Embedsmænd, og ligemeget hvilket Land dens Medlemmer tilhørte eller Sprog de talede, saa vare de dog Lemmer paa det samme Legeme, Kirken, og maatte føje sig efter dens Undervisning og Disciplin.

Kan nogen fornuftig Person paastaa, at de forskellige religiøse Partier i den nuværende Tid have i mindste Maade Lighed med den Organisation, som beskrives i det nye Testamente, og i Særdeleshed i de Skriftsteder, som her have været anførte? Og atter, er der nogen af dem, fra den ældste Institution til det nyeste Samfund, der i nogen Henseende ligner den Kirke, som Jesus og hans Apostler oprettede? Ere de ikke alle afvegne fra den Orden og de Lærdomme, fra Gaverne, Kræfterne, Enheden og Guds Aands Inspiration? Have de ikke alle indført menneskelige Meninger og Begreber i Stedet for Guds Aabenbaringer? Kan det virkelig siges, at den Kirke, som Kristus byggede paa Aabenbaringens Klippe, hvis Grundvold var Apostler og Profeter, med dens Medlemmer alle døbte til at udgøre eet Legeme eller Samfund, alle meddelagtige i den ene og samme Helligaand, glædende sig i den ene og samme Helligaand, glædende sig ved denne Aands Gaver, som vi have omtalt, kan findes iblandt de Hundreder af modstridende og uoverensstemmende Sekter i vore Dage?

Men hvorledes kan det være rimeligt at tro, at Kristi Kirke er sammensat af Personer, som tilhøre disse forskellige Organisationer, eller som ikke tilhøre nogen af dem, men blot tro at Jesus af Nazareth var Guds Søn? De udgøre ikke en Kirke ifølge Ordets rette Mening. De

ere affondrede; de danne ikke en Organisme hverken af Navn eller i Natur. De have ingen Formular og ere blottede for Apostler og Profeter eller nogen af de Embedsmænd, som Kristus indsatte i sin Kirke. De ere lig Faar foruden Hyrde, og de kunne ikke sammenlignes med den organiserede Menighed, som Kristus kaldte sin Kirke, som han grundlagde og var selv dens Overhoved, den Gang da den eksisterede iblandt Menneskene. Det er kun i en figurlig Betydning at Ordet „Kirke" kan anvendes overfor de adspredte Individer blandt de forskellige Trossamfund; saadanne som ikke have noget Sammenhold, nogle antagne Trosartikler eller en fælles Gudsdyrkelse.

Det er tydeligt, efter at Jesu Kristi Apostler og de mest hengivne og trofaste Embedsmænd og Medlemmer i den kristne Kirke bleve dræbte, og de frygteligste Forfølgelser rettedes mod Kirken, at et stort og mærkeligt Frafald fandt Sted, og Levningerne af Kirken bleve sammenblandede med og opslugte i hedenske Skikke og Ceremonier; den sande Evangeliets Aand unddrog sig og et aandeligt Mørke rugede over Jorden. „Mørket skjulte Jorden og Dumhed Folkene." (Es. 60:2.). Historien lærer os, at Kætteri og Vranglære indsneg sig, og menneskelige Lærdomme og Ceremonier bleve indførte i Stedet for den rene og uforfalskede Kristi Lære; den viser os, at til forskellige Tider, mange Forsøg ere gjorte paa at reformere denne Tilstand; Alle have bidraget lidt til at udrydde Vildfarelse og fremhæve en eller anden Sandhed; men ingen har omorganiseret Kirken paa dens oprindelige Grundvold eller gennem Aabenbaring genoprettet den sande Kirke.

Det siges ikke hermed, at Folk som udgøre de forskellige religiøse Samfund ikke ere oprigtige eller ikke have en sand Gudsfrygt, eller at deres Bønner ikke ere hørte. Det eneste Punkt, som det nu drejer sig om er, at de ikke ere i Besiddelse af den Organisation, som Jesus kaldte sin Kirke, og som havde de kraftige Kendetegn, som vi her i Korthed have henthdet til. „Helvedes Porte" have ikke faaet Overhaand over den, thi den selv fik Overhaand over Helvedes Porte, da Kristus gik hen og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring og omdrejede Fængselets og Dødens Nøgler idet han triumferende opstod fra de døde og beseglede sin Fuldmagt paa hans Apostler til at udføre det samme Arbejde, som han selv gjorde. Og nu tilsidst vil hans genoprettede Kirke iført sin Kraft, kommende ud af Ørkenen, „klar som Solen, skøn som Maanen, og frygtelig som en Armee med Bannere", undertvinge Satan og hans Hærskarer, udrydde Vildfarelser og falske Lærdomme, grundfæste det himmelske Rige paa Jorden og berede Vejen for Frelserens Komme, der som Hoved for Guds Rige og Kirke vil tage Regeringens Tøjler over hele Jorden.

Denne Kirke er kommen, og den vil bestaa evindelig!

— C. W. P.

Statistik

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige's skandinaviske Mission fra 1. Januar til 31. December 1907.

Missionspræsident: Søren Rasmussen — Konference.	Grene	Missionærer fra Zion: Højpræster	Halvfjerds	Ældster	Kvindelige	Total	Lokale Præstedømme: Missionærer	Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Total Medlemmer og lokale Præstedømme	Børn under 8 Aar	Totalsum	Døbte	Børn velsignede	Emigrerede: Over 8 Aar	Under 8 Aar	Udelukkede	Døde	Fremmedes Huse besøgte: Ved Tilbud af Skrifter	Efter Indbydelse	Evangeliske Samtaler	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Møder afholdte
Aalborg....	5	3	7	8	1	19		6	10	6	4	217	243	79	322	19	16	21	10	4	8	28891	8445	9774	54719	4153	935
Aarhus	5	3	13	11		27		14	13	14	11	330	382	153	535	51	35	34	22	2	3	44170	5280	9327	68116	5244	790
København.	7	3	13	10		26		18	12	8	4	462	504	105	609	24	4	19		5	5	79926	3599	8487	100897	3264	486
*Missionskontoret.....			3	1		4																					
Totalsum for Danmark....	17	9	36	30	1	76		38	35	28	19	1009	1129	337	1456	94	55	74	32	11	16	152987	17324	27588	223732	12661	2211
Bergen.....	8	1	5	12		18		1	6	11		147	165	66	231	21	10	15	4	1		39356	393	5870	72339	14899	346
Kristiania..	10	2	5	26		33		26	30	26	11	586	679	245	924	125	29	45	3	6	9	89326	2611	16543	112712	14400	1563
Trondhjem.	5	2	6	12		20		4	2	2	3	114	125	17	142	19	7	10			1	26148	3119	5634	31583	7791	345
Totalsum for Norge.......	23	5	16	50		71		31	38	39	14	847	969	328	1297	165	46	70	7	7	10	154830	6123	28047	216634	37090	2254
Totalsum for Missionen....	40	14	52	80	1	147		69	73	67	33	1856	2098	665	2763	259	101	144	39	18	26	307817	23447	56635	440366	49751	4465

*Genealog Jens Jensen er beregnet med Missionskontoret.

En Fortælling om Høflighed.

Den lyder omtrent saaledes: To ældre Damer kom ind i en Jernbanekupee, hvor der ikke var et helt ledigt Sæde, og de ønskede at kunne sidde sammen, da den ene var meget sygelig og kunde tiltrænge den andens Bistand. De standsede ved et af Sæderne, hvor en net ung Pige sad bekvemt paa den skyggefulde Side af Kupeen. Da hun saa de to ældre indtrædende Damer vare lidt forlegne over hvor de skulde sidde stod hun op og sagde, med et Smil: „I kunne tage min Plads og sidde sammen om I ønske." De gamle Damer fik et behageligt Indtryk over den udviste Opmærksomhed og takkede hjertelig for Tilbudet.

Det hændte sig dernæst, at de alle tre stege af ved en og samme Station. En Karet stod der parat for at køre de ældre Damer til den nærmeste By, hvortil Pigen ogsaa agtede at tage til. De bad hende derfor at stige ind i Vognen og køre med dem. Undervejs erfarede de, at Pigens Ærinde til Byen var at søge Beskæftigelse. De syntes saa godt om hende, at de tilbød hende en Tjenesteplads i deres Hjem, som hun var meget glad ved at modtage, og hun var saa elskværdig, intelligent og paalidelig i alle Henseender, at hun beholdt sin Plads i flere Aar. Hun var en anbetroet Ledsager af de to gamle Folk.

For nogle Dage siden døde den sidste af dem og i hendes Testamente var den tro Tjenestepige erindret med en Gave af flere Tusinde Dollars — Frugten af en Smule Høflighed. Sandt nok, Høflighed og Forekommenhed giver ikke altid af sig et saa rigt Udbytte, og det vilde ikke være virkelig Høflighed hvis det gjorde. Men der er een Ting sikkert — Høflighed efterlader altid i Hjærtet en Følelse af Selvtilfredshed og Selvagtelse, som er mere værd end testamenteret Gods.

— Columbus, O., State Journal.

Tankesprog. Der er ingen Fortræffelighed uden udvist Flid, — høje Opnaaelser komme ikke af sig selv. — J.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Søren Rasmussen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).